

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Defensores Ecclesiæ dicti Reges secundæ dynastia à Concilio Parisiensi,
& Aquisgranensi. A Christo tuendam susceperunt Ecclesiam, eiùsque
disciplinam, ut docent ea Concilia, ex Isidoro, & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

ab iis retinendum quam Pontificis Maximi quondam titulus ab Imperatoribus Romanis conservatus fuerit, quem unà cum Imperio adipiscebantur, donec Gratiani pietas superstitionem profanæ vocis exosa, pontificium amictum & Pontificis appellationem constanter repulit. Existimabit forte aliquis hoc à me datum summæ Clodovei pietati, & gloriosissimis triumphis quos de hæresi devicta reportavit, ut Defensorem fidei scholastico more nuncupaverim. Sed velim intelligat id arbitrato meo à me factum non esse, quia potius id è verbis Remigij Episcopi Remensis, qui salutaribus aquis Regem lustraverat, à me petitur. Claudium, alienæ paræciæ hominem, in Presbyterum ordinaverat Remigius, *Pre-cellentissimi Regis testimonio, qui erat non solum prædicator fidei catholice, sed Defensor, inquit ille in epistola ad Episcopos. Conquerebantur illi de vitiosa ordinatione contra canones à Remigio tentata. Sed excipit iste de Regis jussu, cujus arbitrium in disciplina ecclesiastica dispositione magni momenti esse debeat. Scribitis, canonicum non esse quod jussit. Summo fungamini sacerdotio. Regionum Præsul, custos patriæ, gentium triumphator injunxit. Sanè videtur his verbis ad Constantinum respexisse, qui *Κωνσταντίνος* ab Eusebio dicitur, ut *Regionum Præsul* vocatur Clodoveus à Remigio.*

II. In secundam Regum dynastiam Defensoris Ecclesiæ titulus transfusus est, ut docet Concilium Parisiense anno **DCCCXXIX.** quod regalis ministerij præcipuam partem in eo constituit ut Rex sit *Defensor Ecclesiarum*; laudatque locum Isidori Hispalensis, qui extat apud Gratianum, his verbis: *Principes seculi nonnunquam intra Ecclesiam potestatis adeptæ culmina tenent, ut per eandem potestatem disciplinam ecclesiasticam muniant. Ceterum intra Ecclesiam potestates necessariae non essent, nisi ut quod non prævaleret Sacerdos efficere per doctrinæ sermonem, potestas hoc imperet per discipline terrorem. Sæpe per regnum terrenum calcite regnum proficit; ut qui intra Ecclesiam positi contra fidem & disciplinam Ecclesiæ agunt, rigore Principum conterantur, ipsamque disciplinam, quam Ecclesiæ utilitas exercere non prævaleret, cervicibus superborum potestas principalis imponat, & ut venerationem mereatur, potestas impertiat. Cognoscant Principes seculi Deo debere se reddere rationem propter Ecclesiam, quam à Christo iuendam suscipiunt. Nam si ve augetur pax & disciplina Ecclesiæ per fideles Principes, si ve solvantur; ille ab eis rationem exiget, qui eorum potestati suam Ecclesiam credidit. Eundem locum profert Concilium Aquilgranense ha-*

bitum anno octingentesimo trigesimo sexto, ut doceat Principem tuendæ Ecclesiæ causa constitutum. Quod etiam probat è Fulgentio, qui Principem officij sui commonefaciendo ait: *Pre omnibus ira se sanctæ matris Ecclesiæ catholice meminere filium, ut ejus paci atque tranquillitati per univèrsam mundum, suum prodesse faciat principatum. Magis enim Christianum regitur ac propagatur imperium, dum ecclesiastico statui per omnem terram consulitur, quam cum in parte quacunque terrarum pro temporali securitate pugnatur.*

III. Tutitionis effectus in Gallia idem erat planè cum eo quem in Romano Imperio viguisse diximus, scilicet ut Canones & Decreta à Regibus confirmarentur. In eo tamen discrimen intercedebat, quòd Synodi Oecumenicæ, cum à Principibus Romanis cogentur, eorum opem ad exequendas definitiones suas implorabant; Regum potestate non interpellata. Quod mirandum non est, cum etsi regnum Francorum in Galliis ineunte seculo quinto emergerit, Reges tamen nonnisi desinente seculo Christianæ fidei nomen dederint. Iis verò temporibus omnes Canones Decretaque Pontificum, quorum usus in judiciis ecclesiasticis receptus est, per Gallias promulgata, & synodorum Gallicanæ Dioceseos confessione admissa erant. Quod autem veteribus canonibus ad accuratam disciplinæ ecclesiasticæ usum deesse videbatur, Concilia Gallicanorum Episcoporum auctoritate sua supplebant. Ea verò Concilia à Regibus nostris indicabantur, qui res definitas postquam judicio suo probassent, Edictis confirmabant, ut facilius executioni traderentur; ita ut in provinciis regni eodem jure omnino Reges nostri potirentur, quo Principes Romani olim in univèrso imperio fruebantur. Qua de re copiosè Tomo secundo, ubi Dissertationem de Conciliis Gallicanæ Dioceseos edemus.

Ceterum Romani Pontifices Ecclesiæ tranquillitatem à Regum nostrorum sollicitudine pendere, illis Ecclesiæ à Deo creditas, eorumque studio commissam esse ecclesiasticorum ordinum integritatem, non inficiati sunt. Pelagius Childebertum Regem ex eo capite debita laude prosequitur. *Cum celsitudini vestre, inquit, multa dona misericordia divina contulerit, pro amore quem Ecclesiæ ejus sinceriter exhibetis, fecit vos multis regnantibus clariores; quoniam inter alias regni vestri curas pro tranquillitate sanctæ Ecclesiæ præcipuam sollicitudinem vos certum est exhibere. Infra: Non aliter Deo nostro rectè potest regalis devotio famulari, nisi providentiâ ejus ecclesiasticorum ordinum ser-*

Zosimat.

Remig. ep. ad
Heraclium, Leo-
nem 1. & Theod.
Episc.Fide supra hoc
lib. cap. 10. f. 7.Concil. Paris. l. 2.
c. 4. Additio 2. c.
22.Isidorus de formo
bono cap. 53.
apud Gratianum
23. q. 5. c. Præ-
sul.Conc. Aquilgr.
cap. 5. can. 2.Vide supra lib.
2. ad librum de
gubernat. de Ind.
superior. cap. 4.Vide ergo librum
V. l.Pelag. ep. ad
Childebert. an.
517. In presertim
inter Ecclesiasticos
quæ vobis Deo
credidit.